

Aussois, gelegen op een hoogte van 1600 meter. Vlak bij dit plaatsje zetten we direct onze tent op op de camping "La Buidonnière". Dank zij voorinformatie wisten we dat het hier om een prima uitgeruste camping ging met uitgebreide sanitaire voorzieningen en een grote recreatieruimte, waar we 's avonds eventueel bij minder mooi weer toch droog en warm de reisplannen voor de volgende dag konden voorbereiden.

De eerste dag verkenden we de omgeving en bereikten we op een gegeven moment een groot suwmeer gelegen op ongeveer 2000 meter hoogte. Van daar uit maakten we onze eerste behoorlijke wandeling. Direct al werden wij verrast door een grote Steenarend, die geruime tijd boven ons bleef rondcirkelen. Later zouden we er nog enige zien.

Wat de plantengroei betreft kwamen we al dadelijk in aanraking met enkele typische vertegenwoordigers van de rijke Alpenflora. Zo begonnen de Alpenroosjes hier en daar voorzichtig in bloei te komen. Daartussen ontdekten we een groot aantal Mannetjesorchissen, die tezamen met een behoorlijke aantal Vlierorchissen voor een opvallend decor zorgden.

De volgende dag zetten we koers naar de Col de Mont Cenis, een bergpas ter hoogte van ongeveer 2000 meter. Aan de oever van het stuwmeer, dat langs deze pas ligt, ontdekten we de eerste Alpenmarmotten, die hier en daar nieuwsgierig hun snuit uit hun hol staken. Een enkele keer liet zo'n marmot zich verleiden zijn hol te verlaten om met een snelle, wat waggelende gang zijn volgende schuilplaats te bereiken. De hellingen waren rijk getooid met Alpenviooltjes, die hier in verschillende kleurschakeringen voorkwamen (van paars-violet tot geel en wit). Vanaf het stuwmeer voerde een pad ons verder de bergen in langs enkele oude boerderijen. Direct in het oog sprongen de vele witte Alpenanemonen, die hier in groten getale bijeen stonden. Ook vonden we verderop vele Alpenranonkels, die eveneens in grote hoeveelheid voorkwamen. Daartussen troffen we een voor ons bekende tuinplant aan n.l. de Trollius, een grote gevulde boterbloem. De Stengelloze Gentiaan met z'n grote blauwe klokken vormde weer een andere opvallende verschijning. Soms stonden zij met tientallen bijeen, evenals de diepblauwe wat kleinere Voorjaarsgentianen. Een leuke vondst was verder de Alpegeelster, waarvan we slechts één exemplaar vonden.

Wat de vogels betreft troffen we er verschillende Tapuiten aan, die ook bij ons in de duinen zijn te zien. Leuk was ook een groepje Kneuen, die je eigenlijk hier

op zo'n hoogte (2500 meter) niet verwacht. Op een gegeven ogenblik zagen we hier ook onze eerste Alpenkauwen met hun duidelijke gele snavels. Deze vertegenwoordigers van de kraaienfamilie houden zich alleen maar op grote hoogte op en zijn dan ook alleen in de bergen te zien.

De volgende dag hebben we in de directe omgeving doorgebracht, waar we een hele mooie wandeling door het bos maakten. Het zou te ver voeren hier alle planten te vermelden, die we hier tegenkwamen. Een opvallende verschijning was in elk geval het Vogelnestje, een orchidee met bleke bloemen, die gedeeltelijk parasitair leeft vanwege het nagenoeg ontbreken van bladgroen. Het Tweebloemig Viooltje kleurde soms hele oppervlakten onder de bomen geel. Tussen de struiken slingerden zich regelmatig de Alpenbosrank, een wilde clematissoort met grote donkere violet-blauwe bloemen. Een bijzondere verrassing vormde opeens een steile rotspunt, die zich hoog boven het bos verhief en die de naam droeg van "monolithe". Langs deze rotspunt was een aantal alpinisten zich aan het bekwaamen in de klimkunst. Ze haalden werkelijk duizelingwekkende toeren uit, al klimmende over verschillende overhangende uitsteeksels. Hoewel wij veilig op de grond stonden kregen we het toch nog benauwd wanneer er weer eentje slechts met zijn vingers een weg naar boven moest vinden, bijna 90 meter boven een afgrond hangend.

Een andere tocht voerde ons naar het skicentrum Valfrejus, dat 's zomers een uitgangspunt vormt voor verschillende interessante bergtochten.

Hele hellingen waren rijk begroeid met Witte Narcissen, een van de voorlopers van onze gekweekte narcissen. Wat hoger gekomen zagen we de Kwastjesbloem met zijn franjeachtige klokjesbloemen, die juist onder de sneeuw vandaan was gekomen. Een aardige ontmoeting vormde het Wit Hoefblad, dat qua bloeiwijze sterk overeenkomt met ons Groot Hoefblad. Deze plant is slechts tot de Alpen beperkt, waar zij ook niet zo algemeen voorkomt. Terloops zagen we nog een Zwarte Wou langsvliegen.

De langste bergwandeling die we maakten, voerde ons naar een alpenhut, gelegen tegen de helling van de Dent Parrachée, een berg van ruim 3600 meter. In de bossen, die wij moesten doorkruisen voordat wij boven waren, zagen wij ondermeer Beflijsters met voer in hun bek, een paartje Kruisbekken, dat eveneens druk aan het voeren was, en een groot aantal Zwarte Mezen. Kuifmezen hebben wij helaas alleen maar gehoord. Aan planten was ook hier geen gebrek zoals bijvoorbeeld het Gesnaveld Kartelblad en de Alpenleeuwebek. Op de sneeuwgrens ont-

dekten we de befaamde Witte Gletsjerranonkel, een taaie plant, die zelfs tot op 4300 meter bloeiend is aangetroffen. Ook troffen we er het Paapje aan, een vogeltje, dat bij ons helaas behoorlijk zeldzaam geworden is.

Na een stevige en soms steile klimpartij bereikten wij de alpenhut, die op een hoogte van ruim 3000 meter is gelegen. Daar werden wij door een tweetal leden van de Franse Alpinistenclub verwelkomd. De koffie en de koek, die wij daar kregen, smaakten na de klimpartij wonderwel. Op de terugweg konden we nog prachtig een broedende Torenvalk zien, die in een holte in de rotswand zat te broeden. Terloops ontdekten we verschillende soorten sleutelbloemen, variërend in kleuren van geel, donkerblauw, paars en roze.

Ook rond de camping was nog van alles te beleven. 's Morgens werden we iedere dag gewekt door het melodieuze geluid van de Kwartel, die onophoudelijk zijn "kwik-medan" uitriep.

Een enkele maal zat hij tegen de tent aan. 's Avonds klonk regelmatig het monotone geluid van de Dwergooruil, een tweetonig "poeh-poeh". De Ortolaan zorgde hierbij voor de nodige afwisseling.

Alles overziende kan ik gerust vaststellen, dat we in krap 10 dagen enorm veel hebben gezien aan landschappen, dieren en planten. Dit is nog veel meer dan ik hier in deze bijdrage heb kunnen weergeven. La Vanoise kan ik een ieder van harte aanbevelen.

EEN MERKWAARDIGE ONTMOETING

Op 2 augustus ging ik naar mijn volkstuin. Daar aangekomen riep een collega-tuinder mij met de mededeling dat er bij hem een specht op de grond zat!

Ik liep er heen en hij vertelde dat de specht zo maar was komen aanvliegen en pardoes op zijn schouder was neergestreken. Hij had de specht zo van zijn schouder kunnen pakken. Toen hij de vogel had losgelaten, ging de specht op de grond voedsel zoeken. Ik liep er naar toe en zag dat het hier een Grote Bonte Specht betrof. Ook zag ik onmiddellijk dat de vogel geringd was. Ik liep voorzichtig op de vogel toe en kon hem zo maar pakken.

De ring bleek een officiële ring te zijn. Ik noteerde het nummer: K 764901 ARNHEM en liet de vogel toen weer los. De specht vloog naar een paaltje en begon daar ijverig in te hakken. Na enige tijd vloog de Grote Bonte Specht op en verdween in het geboomte.

Thuisgekomen heb ik het nummer van de ring doorgestuurd naar het Vogeltrekstation. Na enkele weken kreeg ik al bericht terug. Deze specht was geringd op 12 juli 1989 in de Pan van Persijn in Katwijk. Een merkwaardige, maar leuke ontmoeting!

Jan Glasbergen
Rijnsburg